

Phần 5

Mây Hồng quyết định đến công ty của Phúc để làm. Lần đầu tiên đi nhận việc làm, thật ra cô rất lúng túng. Chưa biết phải gặp ai, chẳng lẽ là anh ta.

- Trời ơi! Quê chắc chết quá!

- Làm gì mà thập thò ở đây. Bộ được nhận vào để rình ăn trộm sao vậy?

Giật mình vì câu hỏi bất ngờ vang lên phía sau, Mây Hồng tròn mắt nhìn Khánh Vân:

- Tôi...

- Tôi, tôi cái gì? Không ai dư tiền mà mướn cô vào canh cửa thế đâu.

Nghe tự ái nổi lên, Mây Hồng trừng mắt nhìn cô:

- Xin cô hãy ăn nói cho cẩn thận, tôi đến đây là để làm việc.

Nhìn Mây Hồng bằng ánh mắt không mấy thân thiện:

Được vào làm ở đây thì phải biết thân, biết phận đừng học mà trèo cao.

Mây Hồng nghe mà buồn cười. Cô nói một câu mai mỉa:

- Cô nói làm tôi tưởng cô là một người có quyền thế lắm.

Khánh Vân mím môi vì thấy Mây Hồng là cô gái khó khuất phục. Cô hất mặt:

- Còn đứng đó làm gì nữa. Sắp xếp lại hồ sơ trên bàn kia!

Mây Hồng trơ mắt đứng nhìn chưa kịp phản ứng thì Khánh Vân quát lên:

- Cô có nghe tôi nói gì không?

- Tôi nghe nhưng chuyện ấy không phải dành cho tôi.

Khánh Vân bực bội:

- Nhưng tôi bảo cô làm. Nướng mà Mây Hồng hỏi lại:

- Tôi phải làm việc ấy sao? Nếu như vậy thì tôi xin phép rút lui vậy.

- Tốt.

- Thế cô sẽ chịu trách nhiệm đó nghe?

Khánh Vân buộc miệng hỏi:

- Trách nhiệm gì?

Hợp đồng mà tôi ký với công ty này: Khánh Vân có hơi nao núng. Nhưng cô ta vẫn cố nói:

- Chính cô làm sai hợp đồng chứ đâu phải tôi. Mây Hồng ngẩng đầu lên:

- Đây, tôi không phải để ăn hiếp đâu. Xin lỗi, tôi về đây, cô nói lại với phó giám đốc đấy. Thấy thái độ dứt khoát của Mây Hồng, Khánh Vân gọi giật lại:

- Đứng lại?

- Gì cơ?

Ông phó tới rồi kìa!

Phúc An tiến lại gần chỗ hai người. Anh lên tiếng:

Cô mang hợp đồng của công ty Đông Tiền lên cho tôi.

Khánh Vân gật đầu:

- Vâng ạ!

Phúc An nhìn Mây Hồng, anh hỏi luôn:

- Sao cô chưa chịu vào đúng chỗ quy định của mình.

Mây Hồng nhìn Khánh Vân và bắt gặp cô ta cũng đang nhìn mình. Nhưng Mây Hồng lại nói:

- Xin lỗi, tôi vừa mới tới.

Phúc An nói như ra lệnh:

- Vậy thì vào làm việc đi.

Mây Hồng nhân nhin đi qua mặt của hai người. Khánh Vân nói với Phúc An:

- Anh nhận cô ấy vào làm việc thật sao?

Phúc An nhìn Khánh Vân:

- Có gì không ổn sao?

- Không có, chỉ có điều cô ta không chấp hành kỷ cương gì cả. Ngày đầu đi làm đã trễ rồi. Phúc An nói một câu dễ dãi, mà lâu nay chưa từng có:

- Thông cảm đi, cô ấy mới đi làm mà.

Khánh Vân nghe mà thêm giận:

- Anh thay đổi cách làm việc khi nào thế? Hay chỉ thay đổi ngoại lệ thôi.

Nghe câu nói hờn dỗi đầy trách móc của cô, Phúc An xua tay giải thích:

- Anh chỉ thấy cô ấy sẽ làm được việc cho chúng ta đấy:

Khánh Vân hết mình nói gì cũng vô ích mà thôi, nên trở về chỗ làm. Phúc An cũng bước về phòng làm việc của mình.

Kiều Tiên vờ nói với Phượng Hằng:

Xem ra trận chiến mới khởi màn mà thôi. Phượng Hằng phẩy tay:

- Thôi đi. Chuyện ấy không phải của mình. Ai muốn làm gì đó thì làm. Kệ họ.

Kiều Tiên ngúng nguẩy:

Dĩ nhiên là kệ họ rồi, nhưng ta cảm thấy thương thương cho Mây Hồng mà thôi.

Phượng Hằng hơi ngoảnh lại:

- Mà này, sao cô ta lại có cái tên gì kỳ vậy?

Kiều Tiên gật gù:

- Ừ, mình thấy cũng lạ đó. Nhưng mà thôi. Chỉ là cái tên thôi mà!

Phượng Hằng lại nói:

- Tên đẹp người cũng đẹp. Có lẽ sẽ chiếm mất hồn ông phó của mình mà thôi.

Kiều Tiên lừ mắt nhìn Phượng Hằng: nói như cảnh báo:

- Cô ta làm sao mà qua nổi cửa ải này chứ. Thấy Khánh Vân lừ mắt nhìn hai người Kiều Tiên nói với bạn:

- Làm việc đi, kéo lại mất chỗ ngồi oan uổng đó.

Mọi người chăm chỉ làm việc. Còn với Mây Hồng, ngày đầu tiên đi làm cũng không ít khó khăn. Mà nhất là ngồi làm việc cạnh kê bên một người khó ưa như Phúc An:

- Cô đánh giúp tôi văn bản này. Tôi cần ngay đó!

Cầm mảnh giấy Phúc An đưa, Mây Hồng liếc sơ qua rồi bắt đầu làm việc. Cô đâu hay anh đang nhìn lén mình. Cô ta hôm nay đẹp hơn lâu đầu mình gặp ở Đà Lạt. Có sức lôi cuốn nhiều. Bất chợt Phúc An thở dài. Nếu Phúc Hiền mà biết cô ấy làm ở đây chẳng biết sự việc sẽ trở nên như thế nào?

Văn bản anh cần đây. Phúc An mãi suy nghĩ nên không nghe lời nói của Mây Hồng. Cô phải lặp lại lần nữa:

- Xong rồi đây thưa ông phó giám đốc. Cô...

Mây Hồng ngẩng lên nhìn:

- Sao, tôi đã làm sai à? Tôi sửa lại Phúc An cầm chặt tờ giấy anh lắc đầu:

- Không cần đâu. Mai một cô nên cẩn thận hơn.

Ngồi lại xuống ghế Mây Hồng đáp lí nhí:

- Cám ơn phó giám đốc!

- Cảm thấy buồn cười trước câu nói của cô. Nhưng Phúc An vẫn giữ nguyên vẻ mặt nghiêm nghị. Anh bảo:

- Không có gì. Cô cứ làm việc của mình, nếu có gì cần thì hãy đề xuất.

Mây Hồng làm việc, cô thấy mình không cần nói gì thêm nữa. Phúc An thấy rất hài lòng về cách làm việc của Mây Hồng. Nên đến giờ nghỉ trưa anh mời:

- Tôi muốn mời cô cơm trưa.

- Lý do!

- Đây là tôi muốn khao cô một bữa như là mừng cô vào làm ở đây.

Mây Hồng lắc đầu:

- Có cần phô trương vậy không? Tôi thấy không cần thiết lắm đâu.

Phúc An ngồi lại:

- Cô vẫn còn giận chuyện trước đây sao?

- Tôi...

Đừng nhỏ mọn vậy mà. Dù sao cô cũng đã vào làm ở đây, thì cũng nên bỏ qua mọi chuyện. Mây Hồng mím môi, cô cảm thấy ghét cay ghét đắng anh chàng giàu sang mà xem rẻ người nghèo này - Mây Hồng mỉm cười phân minh.

- Dù sao thì anh em của ông phó cũng đã cho chị em chúng tôi một bài học rồi.

- Sao cơ!

- Kẻ nghèo trông con mắt anh em của phó giám đốc thật rẻ rúng nên tôi đâu có xứng đáng để cùng ngồi ăn cơm.

Một cô gái thật bướng bỉnh thật ương ngạnh. Phúc An cảm thấy thích thích nên lại chọc giận cô ta thêm:

- Cô không thấy là hân hạnh lắm mới đi ăn với tôi sao?

Mây Hồng cười nhạt:

- Anh làm rồi!

- Còn biết bao người muốn được tôi mời mà không tới lượt đó thôi.

- Vậy tôi là người may mắn.

- Đương nhiên rồi!

Mây Hồng rùng vai:

- Hân hạnh! Rất hân hạnh.

Phúc An không bỏ lỡ cơ hội. Anh liền hỏi:

- Vậy là cô đã nhận lời.

- Nhận lời gì cơ?

- Đi ăn trưa với tôi.

Mây Hồng do dự:

- Chuyện này tôi không thể nhân lời mời của anh được.

- Tại sao?

Mây Hồng hất mặt:

- Dường như ngoài kia cô người đang rất mong được anh mời đó.

Phúc An xoay người lại nhìn cô:

- Cô muốn nói đến ai vậy?

Lừa mấy tờ giấy trên bàn - Mây Hồng nói:

Người ấy chắc chắn là anh đã rõ rồi. Tôi không muốn mọi người nhìn tôi có thành kiến.

Cười cười, Phúc An bảo:

- Cô lo chi mà xa đến vậy.

- Lo xa vẫn hơn mà anh. Tôi không thể để mọi chuyện như nước tới chân mới nhảy đâu.

Nói tóm lại, trưa nay cô có đi ăn với tôi không.

Mây Hồng vẫn từ chối:

- Xin lỗi, tôi không thể đi với anh được.

- Sao vậy, có hẹn với bạn trai rồi à?

Không muốn kéo dài thời gian với anh ta nữa. Nên Mây Hồng gật đầu, rồi nói bừa:

- Chắc là vậy đó!

-Sao cơ?

- Nghĩa là...là tôi đã có hẹn rồi.

Phúc An biết Mây Hồng chỉ nói dối anh thôi.

Nên bảo:

- Tiếc quá! Nếu vậy thì thôi trưa nay tôi sẽ đi ăn một mình.

Mây Hồng ngầm bảo: Anh đi một mình thì mặc xác anh chứ! Có liên quan gì đến tôi.

Biết nhà có khách, Mây Hồng bước ra phía sau để xuống bếp tìm chị Liên làm bếp:

- Ai vậy chị Liên.

Liên lắc đầu rồi nói với cô:

- Chị cũng không biết đâu. Dường như ông ấy chưa từng đến đây bao giờ.

Mây Hồng thắc mắc:

- Ông ta là ai chứ? Và ông ấy đến đây làm gì?

- Chẳng lẽ.

Tính thắc mắc không chịu được nên Mây Hồng đi nhẹ nhẹ gần bên cửa sổ phòng khách lắng tai nghe. Tiếng bà Lam Hồng rất to:

- Anh định uy hiếp tôi đó à.

Người đàn ông có cái tên Hào ấy bật cười:

- Nếu Mây Hồng mà biết được cái quá khứ của cô và cuộc đời của nó, liệu nó có con tôn trọng cô nữa không?

Bà Lam Hồng càng thêm giận dữ. Bà gắt lên:

- Thật ra là, anh muốn gì chứ? Hai mươi năm qua anh ở đâu và làm gì?

Điều đó cô đâu cần phải biết. Bây giờ tới đang cần tiền: Cần tiền cô rõ chưa?

Ngoảnh mặt đi nơi khác bà Lam Hồng đánh giọng:

Nhưng tôi cũng nói cho anh biết, tôi không phải là cái máy in tiền cho anh đâu.

Hào cười nham nhở:

- Không là máy in tiền. Nhưng tôi biết cô đang giữ một núi tiền đó.

- Anh...

- Em đừng giận sẽ khó coi lắm. Chi bằng em nên chi cho anh một ít tiền để chúng ta vẫn vui vẻ với nhau.

Lam Hồng nạt ngang:

- Anh đừng có hòng. Tôi sẽ chẳng đưa anh một xu nào cả. Thử xem anh làm gì?

Hào gật gật đầu:

- Được thôi, nếu cô muốn chuyện ngày xưa được phơi bày ra ánh sáng. Lúc ấy cô sẽ mất con đấy:

Bà Lam Hồng quắc mắt nhìn ông ta:

- Chuyện ấy tôi cũng không có gì phải ngại đâu. Tôi mời ông đấy.

- Cô đừng có khích tôi như vậy. Được, nếu cô muốn thì tôi chiều.

Lam Hồng trừng mắt nhìn anh ta:

- Vẫn chúng nào tật nấy. Tôi không ngờ ông già mà vẫn chưa chịu ,bỏ tật xấu xa ấy.

Ông ta cười hì hì:

- Tính là trời cho làm sao mà sửa được chứ?

- Vậy thì xin mời ông đi cho. Hà nói một cách hiền nhiên:

- Tại sao tôi phải đi chứ rong khi tôi chưa đạt được mục đích của mình.

Mím môi, nén tức giận bà Lam Hồng nói gần từng tiếng:

- Ông có đi không nếu không thì đừng trách tôi nhé!

- Cô định làm gì tôi?

Lam Hồng dọa:

Nếu ông không đi, buộc lòng tôi phải nhờ đến công an can thiệp giúp đấy.

Hào nói thật đều:

- Đừng cạm tào ráo máng vậy mà em, dù sao chúng ta cũng là...

Biết anh ta muốn khơi lại chuyện cũ nên bà gắt lên:

- Ông im đi! Tôi không muốn nghe ông nói nữa.

- Cô không muốn nghe. Nhưng tôi tin là con gái cô rất đang thèm nghe đó.

- Ông...

Nó sẽ có hứng thú muốn nghe về những gì cuộc đời thực của nó.

Mây Hồng nghe, cô kinh ngạc không tin vào tai mình nữa. Sao chứ, cuộc đời mình có gì đó bí ẩn ư? Sự thật gì có? Tại sao khi biết được sự thật, mẹ mình sẽ mất mình. Ông ta là ai?

Tiếp bà Lam Hồng lại vang lên như van xin, như than oán:

- Hào à, tôi xin ông, xin ông đừng làm lỗi tung lên nữa.

Tôi chỉ muốn được bình yên bên con tôi mà thôi.

Hào nói một cách trắng trợn:

- Cô cần con như vậy thì tôi cũng cần tiền bấy nhiêu thôi

- Ông cũng biết tôi nuôi. Mây Hồng, mười mấy năm nay rất vất vả kia mà.

- Cô có người bảo hộ mà.

Bà Lam Hồng giật mình:

- Hả, đến chuyện ấy mà ông cũng biết sao?

- Biết trước khi về lại nơi này thì tôi đã chịu khó tìm hiểu cả rồi.

- Ông thật là, tính xấu không chịu thay đổi.

- Tôi thay đổi nhiều lắm rồi cô ạ! Tôi muốn làm người tốt.

Cười nhạt, bà Lam Hồng mai mỉa:

- Ông muốn làm người tốt thật sao? Làm người tốt mà như vậy đó à?

Ông Hào hạ giọng:

- Phải, tôi muốn có một số tiền làm vốn mua bán cái gì đó để làm ăn lương thiện.

Bà Lam Hồng bật cười:

- Đây là lần thứ một nghìn lẻ một lần ông hứa sửa đổi.

- Lần này là lần cuối rồi, cô cũng nên tin tôi một lần nữa đi chứ.

- Tại sao tôi phải tin anh? Trong khi tôi và anh không còn một mối quan hệ nào?

Hào nhìn cô lom lom:

- Tuyệt tình vậy sao em? Dẫu gì thì mình cũng đã bao năm chung sống còn gì.

Tỏ thái độ xem thường ông, Lam Hồng lắc đầu:

Nghĩ đến những ngày đó, tôi vẫn còn kinh hoàng đây này.

- Khi chung sống, anh đã cho tôi được gì nào?

Xua tay, ông Hào nói một cách dứt khoát:

- Lần này là anh ăn năn hối hận thật đó.

- Thôi anh mau đi cho, tôi không rảnh để tiếp anh nữa đâu:

Nhưng anh đâu thể ra về bằng tay không được.

Lam Hồng quát lên:

- Tôi không có tiền, ông nghe rõ chưa.

Hào lại ngồi phịch xuống ghế ông ta dọa:

Nếu vậy thì tôi phải ngồi đây để chờ Châu Tuyết về.

- Anh thật là quá đáng rồi đó. Hào vẫn trăn tráo:

Nếu cô không muốn thấy bản mặt khó ưa của tôi nữa thì nên xì tiền ra đi.

Vốn không muốn Mây Hồng có một ý nghĩ sai về mình nên Lam Hồng đành phải nhượng bộ:

- Được rồi, anh chờ tôi một chút. Nhưng nên nhớ khi có tiền rồi thì hãy biến đi kahir nơi này nhé?

- Được rồi, có tiền là tôi sẽ biến khỏi nơi này. Lam Hồng cầm số tiền lớn đưa cho ông Hào, Mây Hồng thật là ngạc nhiên. Trong lòng cô với bao điều khó hiểu. Bà Lam Hồng nói với ông Hào:

- Tiền đây, mau rút khỏi nơi này đi!

Cầm tiền trên tay, mắt ông Hào sáng rỡ:

- Được, tôi sẽ đi ngay!

Ông nhớ đó, lần này là lần sau cuối. Nếu ông còn quấy rầy tôi nữa thì đừng có trách.

Ông Hào cười rồi gật đầu:

- Được thôi, tôi đi đây!

Bà Lam Hồng rói bời: Vì bà biết ông ta là kẻ khó mà giữ được lời hứa của mình. Bà thử dài nhớ lại chuyện xưa càng thêm yêu thương Mây Hồng.

Chẳng biết mở lời hỏi mẹ mình thế nào, lòng rối rắm, nên Mây Hồng bỏ ra ngoài đi dạo. Ông ta là ai? Châu Tuyết là tên của ai chứ? Có liên quan gì đến mình không?

- Mây Hồng!

Nhận ra Trường Vũ, Mây Hồng hơi lúng túng:

- A...Trường Vũ!

- Cô đi đâu vậy Mây Hồng?

- Tôi...tôi đi dạo một chút. Nghe cô nói thế Trường Vũ lo lắng.

- Làm việc căng thẳng lắm sao Mây Hồng?

Mây Hồng lắc đầu:

- À không, tôi chỉ muốn thư giãn vậy thôi.

Trường Vũ nhân cơ hội này liền nói:

- Thế anh có thể đi dạo với em một đoạn được không?

Trời ạ, ngại chết đi được nhưng biết làm sao mà từ chối đây. Mây Hồng nghĩ ra một cách để từ chối anh:

- Em có hẹn với Kỳ Anh rồi! Trường Vũ cười và anh tự cho mình cơ hội:

- Thế cũng tốt chứ sao. Chẳng hiểu sao anh luôn muốn đi chơi cùng hai cô đấy.

Tuy có bực mình nhưng Mây Hồng không thể. Chỉ sợ làm phiền anh thôi.

Trường Vũ xua tay:

- Không đâu, anh chẳng thấy phiền tí nào cả.

Mây Hồng đành điện cho Kỳ Anh. Chỉ một lát, sau Kỳ Anh xuất hiện. Cô đã chỉ chóc:

- Ôi, hai người vui vẻ thế này còn gọi mình đến làm gì?

Lừ mắt nhìn bạn, Mây Hồng khản khoản:

- Mi mà còn nói vậy thế nào ta cũng tẩy não mi đó.

Đưa hai tay ôm đầu, Kỳ Anh thoái thác:

- Đừng làm thế, tẩy não của ta rồi ta quên mấy Đức Tài thì tội cho anh ấy lắm.

Nói y như thật - Mây Hồng phải bật cười:

- Chà, xem ra mi cung chung thủy với Đức Tài gớm nhỉ?

Hất mặt, Kỳ Anh bảo:

- Dĩ nhiên rồi!

Cả ba im lặng. Chẳng ai nói gì thêm nữa. Một lát sau Kỳ Anh lại lên tiếng:

- Công việc của mi có gì căng thẳng lắm không Mây Hồng gật đầu:

Công việc cũng bình thường thôi. Nhưng có điền nhàn nhã lắm.

Kỳ Anh ngạc nhiên:

- Sao cơ?

Mây Hồng kể:

- Một ngày mình vào đó chỉ đánh một văn bản, hoặc một hợp đồng nào rồi thôi.

Kỳ Anh kêu lên:

- Ôi, vậy là mi sướng quá rồi còn gì?

Nhưng ta không thích như vậy đâu. Rồi việc buồn chết đi được.

Kỳ Anh nguyền dãi:

- Chỉ có một mình mi là tham việc mà thôi.

Mây Hồng kể:

Cô kế toán Khánh Vân dường như không thích ta đâu.

Kỳ Anh nheo mắt:

- Cũng phải thôi, ai bảo mi xinh đẹp làm gì, khiến cho người ta phải ganh tị:
- Nhỏ này...

Kỳ Anh cười khúc khích:

- Ông phó nghe đâu còn trẻ và đẹp trai ghê lắm phải không?
- Mi hỏi vậy là có ý gì?

Kỳ Anh lại tủm tỉm cười:

- Ta sợ mi phải nhúc nhích trái tim vốn sắt đá của mi thôi.

Mây Hồng rùng vai:

- Đừng đùa như vậy mình không thích đâu Kỳ Anh ạ!

Liếc nhìn Trường Vũ một cái: Kỳ Anh lại nháy mắt yêu Mây Hồng.

- Ta xin lỗi.

Mây Hồng vờ giận:

- Ta tưởng rủ mi đến để cùng đi dạo cho thư thả không ngờ lại bị mi làm buồn chết đi được.

Kỳ Anh vuốt ve:

- Thôi nào, giờ mi muốn gì ta cũng chiều cả.

Mây Hồng hỏi Trường Vũ:

- Ý anh thế nào hả Vũ?

Trường Vũ nói một câu sần sàng:

- Anh thì lúc nào cũng chiều hai cô thôi.

Mây Hồng vốn rất ghét loại đàn ông ưa nịnh đầm đàn bà và chiều theo những chuyện không nên nữa. Nhưng vì nể mặt anh, cô chỉ nói:

- Cho mi được ưu tiên đó Kỳ Anh.

Kỳ Anh vui ra mặt:

- Hân hạnh vậy sao?

Mây Hồng giục:

- Mi chọn đi?

- Ừ há, ta vừa mới biết có quán ăn ngon lắm.

Chúng ta có thể đến đó thử xem.

Cả ba đến quán ăn mới mà Kỳ Anh vừa mới suu tầm ra. Không ngờ Mây Hồng lại gặp Phúc An ngồi ăn một mình ở đó. Xin chào ông phó!

Kỳ Anh mau mắn kêu lên:

- Ôi, trăm nghe không bằng mắt thấy. Ông phó của mi thật là điển trai đó.

Mây Hồng khều nhẹ bạn:

- Đừng ăn nói lung tung như vậy chí phúc An lịch sự đứng lên:

Các bạn cũng đi ăn à. Ta có thể chung bàn được mà.

Rất ngại ngồi chung với anh nhưng mà nhìn quanh cũng chẳng còn chiếc bàn nào trống, nên Kỳ Anh kéo hai người ngồi xuống.

Cung kính không bằng tuân lệnh. Chúng ta cứ ngồi xuống đây. Trước lạ sau là bạn mà.

Trường Vũ khen:

Hôm nay Kỳ Anh nói chuyện hay lắm đó.

Mây Hồng cũng đùa:

- Mi có điếm rồi đó Kỳ Anh.

Kỳ Anh lắc đầu:

- Ta có điếm thì ích gì chứ? Ta chỉ ăn theo thôi mà.

Phúc An quay vào gọi thêm ba phần nữa. Trường Vũ lên tiếng:

- Anh cứ để tụi này được tự nhiên. Minh tên Trường Vũ.

Minh là Phúc An.

Kỳ Anh nhanh nhẩu giới thiệu:

- Em là Kỳ Anh bạn thân của Mây Hồng. Phúc An vui vẻ nói với ba người:

- Hôm nay tôi rất hân hạnh được làm quen với hai người bạn của Mây Hồng:

Kỳ Anh xen vào:

Vào làm việc xin anh hãy nể mặt mà đừng làm khó dễ Mây Hồng là được rồi.

Nhìn Mây Hồng, Phúc An nói một câu rất phóng khoáng:

- Mây Hồng rất có tài, tháo vác mọi công việc không ai nữ gây khó khăn cho cô ấy.

Kỳ Anh nói luôn:

- Ý em muốn nói đây là đối thủ của cô ấy kia.

Phúc An ngạc nhiên:

- Đối thủ! Cô ấy có đối thủ sao?

Mây Hồng lườm bạn:

- Mi ăn nói gì vậy?

Kỳ Anh chu môi:

- Sợ gì chứ? Mi nói ra thì ông phó mới hiểu được.

Phúc An xua tay:

- Xin các bạn hãy gọi tôi là Phúc An được rồi, đừng gọi vậy nghe khách sáo lắm!

Kỳ Anh lại nói:

- Nhỏ thường than thở rằng ở công ty có người không thích nó.

- Phúc An nhìn Mây Hồng:

- Sao vậy? Sao tôi không nghe Mây Hồng nói gì hết?

Kỳ Anh xua tay:

- Thôi đi, nó làm sao mà dám nói với anh chứ.

Phúc An ngạc nhiên:

- Sao thế?

Biết có được gì không hay lại gánh thêm phiền phức, Phúc An nhìn Mây Hồng thăm dò:

- Ai vậy Mây Hồng?

Mây Hồng không ngờ Kỳ Anh lại hỏi quá thẳng như vậy. Biết nói làm sao đây chứ thấy bạn vẫn do dự Kỳ Anh nói luôn:

- Nghe đâu cô ấy tên Khánh Vân gì đó. Cô ta luôn ức hiếp Mây Hồng.

Phúc An nhìn Mây Hồng hỏi lại:

- Có chuyện đó không Mây Hồng? Không ngờ Kỳ Anh đưa mình vào tình hình khó xử thế này.

Mây Hồng do dự:

- Tôi... tôi...

Kỳ Anh nóng vội:

- Nói đại đi! Mi sợ gì chứ? Thức ăn đã được mang ra Phúc An biết dừng ngay câu chuyện:

- Thôi, tôi biết cả rồi. Chuyện ấy tạm gác lại.

- Tôi sẽ giải quyết sau. Giờ chúng ta vui vẻ với nhau đi nhé!

Kỳ Anh hưởng ứng ngay:

- Phải đấy, hôm nay nhân dịp này chúng ta nên vui với nhau đi, có được không Mây Hồng thật ra cô chẳng có hứng thú gì về cuộc gặp gỡ này đâu: Cô miễn cưỡng gật đầu:

- Được thôi. Nhưng vấn đề là ai tính tiền thôi.

- Tôi không có đâu nhé!

Kỳ Anh định lên tiếng nói gì đó. Nhưng Phúc An ngăn:

- Được, hôm nay tôi đãi?

Trong suốt buổi tiệc, Phúc An nhận thấy rất rõ tình cảm của Trường Vũ đối với Mây Hồng. Tuy anh chưa hiểu hai người có tình cảm thế nào. Nhưng anh biết Trường Vũ sẽ là đối thủ của mình sau này. Bởi Phúc An cũng đã rung động trước một Mây Hồng kiêu căng, ngang bướng này.

Thấy thái độ của con rất kỳ lạ. Bà. Lam Hồng thật sự lo lắng:

- Con không sao chứ Mây Hồng? Uể oải vì suốt đêm không ngủ Mây Hồng cố nói:

- Con không sao?

- Con có điều gì đó giấu mẹ.

Mây Hồng lắc đầu:

- Không có!

Bà hỏi:

- Có phải chỗ con làm có gì đó không ổn à?

Không ổn là ở chỗ của mẹ thôi. Có phải mẹ đang giấu con điều gì đó không? Nghĩ thế nhưng Mây Hồng không thể mê miệng. Cô lắc đầu:

- Con chỉ thấy hơi mệt mà thôi.

Bà nói như năn nỉ:

Hay là con nên nghỉ làm ở chỗ đó đi. Mẹ không muốn con phải vất vả vậy đâu.

Mây Hồng từ chối:

- Không được đâu mẹ. Đi làm con sẽ thấy thoải mái hơn.

Nhưng mà mẹ đâu để con thiếu thốn gì đâu. Mây Hồng nhìn mẹ:

- Có đó mẹ.

- Con...

- Tình cha! Con muốn biết cha con là ai? Tại sao mẹ lại không cho con gặp cha Bà Lam Hồng quay mặt đi không dám nhìn vào mắt con:

Chuyện này đâu có vui vẻ gì mà con hỏi.

- Nhưng ít ra con cũng phải biết cha mình là ai?

Bà Lam Hồng ghen ghen:

Ông ấy mất lâu rồi.

Tròn mắt nhìn mẹ, Mây Hồng lắc đầu tỏ ý không tin:

- Con không tin đâu. Mẹ nói dối con.
- Mây Hồng, sao con nói với mẹ như thế?

Mây Hồng vẫn bướng:

- Nhưng con muốn biết cha con hiện giờ ở đâu?
- Mẹ đừng giấu con nữa.

Bà Lam Hồng vì quá xúc động nên gất lên:

- Con im đi, tại sao mẹ nói mà con chẳng chịu nghe vậy?

Thấy bà giận, mặt đỏ bừng lên như sắp xiu.

Mây Hồng hoảng hốt:

- Kìa mẹ...

Bà Lam Hồng cảm thấy đầu óc mình quay cuồng. Bà khoát tay:

- Con hãy mặc mẹ!

Nhưng Mây Hồng sợ đến tái mặt. Cô ôm lấy mẹ, kêu to:

- Chị Liên ơi! Mẹ của em. Liên chạy lên cô phụ dìu bà chủ lên giường:
- Sao em lại để bà chủ xúc động thế này?

Mây Hồng sợ hãi:

- Em... em...

Liên bảo:

- Thôi, em ngồi đây với bà chủ để chị gọi bác sĩ đến ngay.

Mây Hồng òa lên khóc, cô gọi:

- Mẹ ơi! Con xin lỗi. Mẹ tỉnh lại đi.

Nhưng bà Lam Hồng vẫn nằm im thín thít.

- Càng làm cho Mây Hồng thêm rối rắm:
- Mẹ, mẹ ơi...

Bác sĩ đến khám cho bà xong rồi căn dặn:

- Bà chủ bị huyết áp cao gia đình cố gắng đừng để bà xúc động mạnh dù với dù buồn cũng không được.

Mây Hồng ôm tay bác sĩ, giọng cô nghẹn lại:

- Liệu mẹ tôi...có sao không bác sĩ. Bác sĩ nhìn Mây Hồng gật đầu:

- Bệnh huyết áp cao rất nguy hiểm. Cô nên chăm sóc bà kỹ hơn. Cố gắng, đừng để bà bị kích động bất cứ chuyện gì?

Nghe bác sĩ nói vậy. Mây Hồng như đã hiểu, nên gật đầu:

- Cám ơn bác sĩ, tôi biết rồi. Tiễn bác sĩ về rồi Mây Hồng bước đến ngồi cạnh mẹ, cô mân mê bàn tay của bà:

Mẹ hãy tha lỗi cho con nghe mẹ.

Bà Lam Hồng mở mắt, bà mỉm cười nhìn con:

- Mẹ không sao đâu, con đừng có khóc nữa. Mây Hồng vội lau nước mắt, cô ôm chầm lấy mẹ:

- Mẹ!

Bà Lam Hồng dỗ dành:

- Thôi nín đi? Đừng khóc nhè như vậy kỳ lắm:

Mây Hồng thức mắc:

- Nhưng tại sao mẹ lại mang chứng bệnh nguy hiểm này chứ?

Bà an ủi:

Mẹ không muốn con biết sẽ lo lắng mà thôi.

Mây Hồng dụi đầu vào lòng bà trách.

- Con là người thân duy nhất của mẹ. Sao ,mẹ có chuyện lại giấu con chứ?

Chị Liêm vừa đưa thuốc cho bà chứ, cô vừa giải thích cho cô hiểu:

Thật ra bà chủ mang chứng bệnh này lâu lắm rồi.

Nhìn Liêm, Mây Hồng tròn mắt:

- Lâu lắm rồi sao? Sao em không biết. Cả chị cũng giấu em nữa à?

Bà Lam Hồng lắc đầu:

Chuyện này không có liên quan gì đến chị con cả.

Chớp mắt nhìn bà như sắp khóc, Mây Hồng phụng phịu:

- Tại sao mẹ lại làm vậy? Mẹ không thương con sao?

Vuốt tóc cô, bà an ủi:

Chính vì thương con nên mẹ không muốn con phải bận tâm. Mẹ luôn muốn nhìn con tươi tắn vui vẻ mà thôi.

Mây Hồng hiểu ý mẹ. Nhưng cô phản ứng rất mạnh:

Đáng lý mẹ phải cho con biết sớm hơn để con dành thời gian mà chăm sóc mẹ.

Bà âu yếm bảo:

- Còn lại thời gian dài, con có thể chăm sóc mẹ mà.

Bác sĩ dặn không nên để mẹ xúc động mạnh.

Có lẽ Mây Hồng sẽ không thể nào nhắc đến chuyện muốn biết cha mình là ai nữa rồi. Thương mẹ, cô không thể làm gì khác hơn được nữa. Bao năm qua mình sống trong tình thương của mẹ. Không có cha thì đã sao? Thấy cô im lặng. Bà Lam Hồng lo lắng:

- Con suy nghĩ gì thế Mây Hồng?

Giật mình, cô nói dối:

- Dạ không, con đang nghĩ phải tìm bác sĩ giỏi nhất để chữa trị cho mẹ.

Bà Lam Hồng xúc động:

- Không cần đâu con, mẹ đã khỏe rồi. Con nên lo làm việc của mình đi.

Mây Hồng sà xuống ngồi cạnh mẹ, cô lắc đầu:

- Hôm nay là ngày chủ nhật con sẽ ở nhà với mẹ.

Chị Liên lại nói:

- Vậy em ở nhà với bà để chị ra chợ mua thêm thức ăn.

Bà Lam Hồng bảo:

- Con chớ mua tôm về chiên bột chó Mây Hồng đó nhé?

Chị Liên gật đầu:

- Vâng, con biết rồi bà chủ? Chị Liên đi rồi, Mây Hồng nói với mẹ:

- Mẹ ngủ một giấc thức dậy sẽ khỏe thôi.

Bà nắm tay Mây Hồng ngập ngừng nói:

- Con à, thật ra thì mẹ...Mây Hồng lắc đầu, cô nói như đã dứt khoát:

Con hiểu rồi, từ nay con sẽ không hỏi về cha con nữa.

Nắm tay con bà bóp nhẹ:

- Con à thật là thì mẹ...

Mây Hồng ngăn lại:

- Đừng mà mẹ, con không muốn nghe đâu. Mẹ cứ xem như con chưa từng hỏi gì được không mẹ?

Bà Lam Hồng mỉm cười nhẹ gật đầu:

- Nếu con đã thông suốt thì mẹ an tâm rồi:

Mây Hồng nhìn bà như van xin:

Nhưng còn việc con đi làm xin mẹ đừng buộc con phải nghỉ nghe mẹ:

Bà mỉm cười gật đầu:

- Thật ra, mẹ không muốn con phải vất vả bên ngoài thôi.

Mây Hồng mân mê bàn tay bà:

- Con đi làm như thế cho tâm hồn được thư giãn mà mẹ.

Lý do đó bà không thể từ chối nên gật, đầu đồng ý:

- Nếu con vui thì mẹ chấp nhận. Nhưng còn Trường Vũ thì sao?

Mây Hồng nhìn bà:

Chuyện ấy từ từ tụi con có tình cảm rồi tình nghe mẹ.

Bà Lam Hồng đành phải gật đầu:

- Được. Tuy nhiên mẹ cũng nhắc nhở con Trường Vũ là người tốt đấy.
- Vâng con biết rồi mẹ.

Bà Lam Hồng nở nụ cười, bà an tâm với những nghĩ của con gái mình.